

Védelemben

A minap Veled együtt kisebb társaságban beszélgettünk. Sok mindenről volt szó s Te egyszerre csak hozzám fordultál: „Mondd, miért nem kérsz Tempus-t?” Tudtad, hogy én is megtaláltam az „igazit”, az ilyen dolgokkal pedig nem szoktam játszani. Ezért egészen biztos, furcsának találtad a feleletet; nem fogok kérni. Engedd meg, hogy most bővebben elmondjam mindazt, amit akkor el nem mondhattam, talán sok mindenben igazat adsz nekem.

Mikor balekkoromban felkerültem Sopronba s a sok furcsaságon csodálkozó szemem megakadt a grubenek, waldenek baloldalán tarkálló kis piros folton, benne a bűvös szóval: „Tempus”, nem tudtam elképzelni, mit jelent? Néhány idősebb firmám azután megmagyarázta: „Olyan szent elhatározásnak jelképe ez balek, mely többet jelent, mint a jegygyűrű, Mert a jegygyűrűt bármikor visszaadhatod, a Tempust: soha.” Csodálatos történeteket hallottam azután. Hosszú évekig tartó szerelmekről beszéltek, amelyek mind házassággal végződtek, mert a „Tempus” örökre összekötötte őket.

Természetes, hogy ezután nagy érdeklődéssel figyeltem én is: ki teszi ki legközelebb a „Tempus”-t? Nem is kellett sokáig várnom, jött hamarosan egy, kettő, három, talán tíz is. Ez már valami! - gondoltam magamban, Eltelt azután egy hét, két hét, egy hónap, A „Tempus”-ok száma egyszerre csak elkezdett apadni. Ejnye, ejnye, rossz idők járnak a soproni főiskolásokra, ha a kislányok ilyen gyorsan és ilyen tömegesen kérik vissza adott szavukat. A piros szív helyébe pedig szégyenlősen került egy ugyanakkora kerek, vagy négyszögletes, szellemes; vagy kevésbé szellemes folt.

Egyszerre azután furcsa dolgokat hallottam: hogy ettől sem, meg attól sem kérték ám vissza a „Tempus”-t. Csak a fiatalúr unta meg a dicsőséget. Nem akartam először elhinni, de később megbizonyosodtam a valóságról. Megdöbbsentem: hát ilyen is lehet? Amikor a selmeci hagyományokat sírjuk vissza, legkedvesebb hagyományunkat dobjuk szó nélkül sarokba csak azért, mert férfias kiállást és helytállást kíván tőlünk?

Sok szomorú tapasztalatban volt azóta részem „Tempus”-t viselő főiskolásokat láttam akik tökéletes nyugalommal udvaroltak másutt, mert a piros szív nem zavarta őket. Kislányoktól hallottam a lekicsinylő, bántó megjegyzést: „Mi aztán igazán nem hatódunk meg, ha egy főiskolás „Tempus”-t kér tőlünk, mert nem szokás azt ma már komolyan venni!” S mi vagyunk ennek okai, együttesen is. Mi nem adjuk meg ma a „Tempus”-nak azt a tekintélyt, amellyel elődeink adtak. Hadd

mutassak most rá a valétalással kapcsolatban néhány régi, ma már jórészt feledésbe ment szokásra. A valétaszalagot azelőtt csak a „Tempus”-t adó kislány varrhatta ki (ma ez egyáltalán nem lényeges, sőt ezzel kapcsolatban néha egészen furcsa dolgokról hallunk).

A valéta-szalagszentelő estre azelőtt ők is hivatalosak voltak: ha tíz volt, mind a tíz, ha csak egy, akkor csak az-az egy (szegényke, eléggé kényelmetlenül érezhette magát annyi lovag között).

Érted-e most már, mi készített az akkor furcsának hangzó feleletre? Ha nincs értelme az egésznek, minek tegyem rá foltatlan grubenemre a semmit sem jelentő foltocskát? Pedig, ha jelentene még ma valamit, örömmel megtenném!

Kár volna ezért az oly kedves és sajátosan selmeci hagyományért! Olyan kevés az ilyenek, a kimondottan selmeci örökségek száma: nem szabad tehát egyet sem elveszítenünk közülük. Ezt sem. Hogy pedig megmaradjon, az első feltétel: adjuk vissza néki régi jelentését. Ez csak rajtunk múlik! Az utat már jórészt megláttad Te is, aki a „Bástyánk” egyik számában ezt írtad: „I. éves korban nem illik még „Tempus-t kivarni. De hogy egy harmad-negyedéves Firma szemében legalább annyit ér, mint a jegygyűrű, arra számtalan példát hozhatunk fel. (Én sem azt mondom, hogy senki sem tartja meg!) A „Tempus” elkomolytalankodásának gyökere jórészt innen ered; a baleknak is tetszik a dolog, gyerekfejjel hirtelen nagyot gondol s szerez gyorsan magának egy „Tempus”-t. Ha azután megunja, lelkiismeret furdalás nélkül veszi le, mert nem értette át jelentését. Ne engedjük tehát, hogy valaki az első szigorlat előtt kitegye, azokért a kevesekért, akik már ekkor is komolyan veszik, nem érdemes kivételt tennünk. Ha pedig később akarná magát kiszakítani a „Tempus” által rárakott kötelékek alól, küszöböljük ki magunk közül, mint a régiek tették.

Így majd visszanyeri ez a kedves szokás régi jelentőségét. De ez időbe telik s én nem óhajtom már ezt megvárni: ezért aligha fogsz, kedves Barátom, grubenommon valaha is piros „Tempus”-t látni.

Sok szeretettel ölel
Firmád

Válasz: Te is oka vagy kedves „Firmám”, hogy ez a szép szokásunk kezd értékéből veszteni, ha nem állsz a Tempus-t komolyan vevők sorába. Minél többen komolyan fogják fel s védik meg értékét, annál jobban válik újra azzá, ami volt. Ehhez bátorság kell, s úgy tudom, Neked van abból jócskán...

Forrás: Ismeretlen (1943): Védelemben. Bástyánk. 3. évfolyam (1943). évf. 5. sz. p. 10-11.